

JOŠ JEDNA DOLOMITSKA BAJKA – TRE CIME DI LAVAREDO 1.-2. 7. 2017

Description

Dolomiti su nam ve?, nekako, postali navika. Nije da smo svaki vikend na 3000 metara. Nije da svake nedjelje ru?amo u nekom rifugiu ili penjemo neku feratu, stijenu.... Ne, držimo se mi postojano ovih naših prelijepih grota. Ali navika je eto postala svake godine oti?i jednom u Dolomite. S autobusom. Punim.

SUBOTA, 1. SRPNJA

Najprije meteorologija. Svi su pratili sve mogu?e meteo portale i na kraju – nismo bašbili sigurni kakvo nas vrijeme o?ekuje. Promjenjivo, s mogu?om kišom u subotu popodne. U nedjelju – ljepše. Koliko ljepše? Bog zna, ako da. Ispalo je da smo malo kiše imali i u subotu i u nedjelju. Toliko da nas natjera izvaditi kabanicu uz ruksaka. A onda bi stala...

U autobusu društvo -raznoliko. Grupica feratjera iz Tuhobi?a, Strileža, Petehovca. Grupe "B" a pokazalo se da bi trebala i "C" bilo je ponajviše i opet od Senja, Krka, Crikvenice, Lokava, Rijeke naravno.

Krenuli smo u 5:00 ujutro pa nije bilo jako mrzovoljnih. Prora?un je bio dobar. Ne prebrzo, s dovoljno stajanja, i etonas oko podna na 2330 metara nad morem. Parkiralište Rif. Auronzo. Prekrasan objekt s jošboljom "posadom". Ljubazni, na usluzi, bez nametanja...kako treba. Tko je htio nešto smopojeli iz ruksaka – u dom sa stvarima još nismo mogli – i krenusmo... ?ut rif. Locatelli i Toblinskog tornja. Tu je

kraj njega i "B" cilj – Sasso di Sesto.

Put je laganica – 3 metra široka bijela cesta – sve do usputne stanice Rif. Lavaredo. Pišanje 50 centi. Nisu nam djelovali previše simpatično. A neznam zašto? Nismo ih mislim ništa ni pitali. Jesam zapravo na povratku, nešto za drugi dan i bili su – ljubazni. Opet-rif.mi nije sjeo. Al to je možda samo moje...opinion kako bi rekli po doma?u.

Od rif Lavaredo idemo putem prema sedlu. Ugodna strmina, da se malonoge razgibaju.

Na sedlu puše... oblaka je sve više, zapravo postaju sve teži (tamniji). U daljini ve? vidimo klin Toblina kako se zabija u najniži oblak. Vanja sumnji?avo vrti glavom... Neznam kako ?emo, vreme baš i ni neko a bit ?e samo gore... komentira, a ja klimam glavom...

Do Locatellija stižemo za 20-tak minuta, više manje, a onda se rješavaju sve dileme. Pred samim domom po?elo je kapati—

Vade se kabanice, Vanja i ja na kratkom vije?amu zaklju?ujemo – nema smisla kliziti po stijenama -bit ?e dana za Toblin i Sesta. Pada odluka da se vra?amo.

Dokse dio ekipejoš presvla?i, idem baciti zadnji pogled na nebo -ne nema šanse. Zapravo šanse ima, nije to tako strašno, ali nema potrebe. Ne moramo se opravdavati sponzorima ako se ne popnemo, ne?!

I dok ja tako gledam nebo i tr?karam pod nadstrešnicu da pospiješim one koji su zapeli s kabanicama negdje na pola le?a – dio ekipe samostalno odlazi.... Opa...! Što je bilo – pa netko je rekao da se ide... A sveiskusni planinari! A da je netko rekao dubimo na trepavicama?! Ili bacimo se s terase na pancadu?!

Na sedlu držim bukvicu, poslije su ju držali i meni jer da sam vikaoviše od potrebe. Dobro, mislim da jesam, ali – sorry, ne?!

Par njih ?e me od tada mrko gledati, ali slušat ?eme kao vodi?a do kraja izleta svi. I to je cilj.

Kako smo se vratili u Auronzo kišaje naravno prestao, mi smo prenijeli stvari u do, rasporedili se po sobama (ali on hr?e, a ja ne bih s njom, nego s njom) uz malokombinatorike i -?ekali ve?eru.

Paoli sam javio da nas je za ve?eru tridesetak, ispalo jeda smo jeli svi. Neki samosuper maneštru od povr?a (6 eura) a neki i pe?enku s mladim krumpirom (14 eura). Sve je bilo jako ukusno, da ne govorim o kola?u (4€) kojije uslijedio kojega su nekis guštom smazali, a drugi s još ve?im guštom gledali, ali ne smiju.

Na kraju nas je na ve?eri malo iznenadio naš šofer – u kanotjerici i kratkim hla?ama, ali prebrodili smo i to. Za jedan dan bilo je dosta.

NEDJELJA 2. 7..

A drugi dan, u nedjelju, do?ekalo nas je sunce, a po navišim obroncima i malo friškoga snega od sino?. Doru?ak kakv tko želi, s linije, i onda odnošenje stvari u bus. Rif. moramo napustiti do 9:00 am i smo u to vrijeme na mulatijeri. U 8:00 kre?emo. Jedno uru prekasno, ali doru?ak po?ne tek u 7 pa

nismo baš imali izbora. Do Lavareda idemo zajedno, a onda "A" (njih 8) ide na mt, Paterno a mi ?emo na Croda Fiscalina.

Grupa "A" (Ako su lagali mene i ja lažem vas, kaže ?ole)

Do podnožja ferate dolaze bez problema, a onda p?inje promet. Neka talijanska škola penjanja ili ?ega li, našla je baš danas na stijenu do?i s onima najmanje uspješnima... Pa se uvjeravaju, pa razgovaraju, pa pokazuju, papokušavaju, pa ide, ali i neide, a onda ipak ide na potezanje (tako su mi rekli na ?asnu) i nekako idu uzbrdo. Ali sporo, sporo. Naši napreduju ko trolejbus u špici. Umjesto sat i pol, dva, potrošili su za do vrha više od tri sata..

A onda opet pimpljanje nizbrdo, jer onima štosu ko?ili uzbrdo ide jednako sporo i nizbrdo. Ukratko, "A" grupa se popela na vrh Monte Paterna po dosta zahtjevnoj ferat i stigla u Auronzo malo prije 15:00

A grupa "B"? (Sad moram stat i skoknut ne? obaviti va grad pa ?u nastaviti kad se vratim.)

Evo me. Odmah poslije Lavareda po?injemo se spuštati. ?ini se da je put koji je pre?io sipar napušten. Ne preostaje drugo nego nizbrdo prema dolini svizaca. ?ujem kako iza mene jadikuju kako ?emo na povratku svu tu nizbrdicu morati prije?i, ali kao uzbrdicu... Molim tiho u sebi svisce da se pojave -da makar malo dignu moral. I dde?ki su odradili posao, jedno pet šest ih je došlo pozdraviti nas, ali kako u ovako velikoj grupi planinarenje uvijek ide uz ?akulanje (poslije se žale ds nisu mogli disati) to dajemo dovoljno vremena ve?em broju svizaca da se sklone. Ostaju samo "požarni" da nas osmotre i pozdrave...

Poslije svizaca uspon, ali ne pretežak do lijepog malog jezera Cengia. Od jezera opet uspon prema prijevoju koji ?e nas dovesti do hrpta s kojeg se prema sjeveru spušta put prema rif. Locatelli. MI za sada idemo po jednoj umjetnoj i oko 2 metra širokoj polici do Rif. Cengia.

Tu dio ljudi ostaje. Odmorit ?e se za povratak). Ostali idem opola sata uspona do Croda Fiscalina. Prolazim opored rovova i ostataka nastambi koje je koristila vojska u 1. svjetskom ratu. Put vodi i kroz dvadesetak metara dug tunel. Na momente prema sjeveroistoku se otvaraju procjepi u stijeni i provalije duboke oko 1000 metara. Impresivno. Uspon na Crodu nije zahtjevana vrh je "zelo razgledan". Re? bi da je pogled s vrha veli?anstven. S jedne strane kao nožem odsje?ena okomita padina – ve? spomenutih 1000 i koji metar. S druge strane stijena koja se blago spušta prema jugozapadu... Vidimo desetine vrhova, ali i Monte Paterno gdje su naši penja?i.

Povratak je bez zastajkivanja u domu jer ve? smo na knap s vremenom. Spuštamo se duga?kim siparom prema dnu grotlake koje nam je kad smo dolazili bilo svo u oblacima. Spust nije naro?ito naporan, mada je na momente gotovo okomit. Pri dnu polakose nagim smanjuje i potom prelazi u pre?enje planinskih livada i sipara. Pod nama je jezero tirkizne boje s još uvijek živim velikim komadom leda u jednom dijelu. Polako se uspinjemo prema Locatelliju, a pred nama stri Toblin s jedne i niz stijena -kipova s druge strane sedla na kojemu je dom.

Nešto prije 15:00 eto nas u domu. Kratak odmor, hvatanje zraka i idemo prema Auronzu. Ali – poga?ate. Opet kiša (u rif. Locatelli ove godine više ne idem... tamo stalno pada). Malo ho?e, malo ne?e, pa oet ho?ene?e... Ovog puta nema bjegunaca i hodamo – hm, nije baš u koloni jer oni za “C” grupu sve više zaostaju... Hodamo ve? sedam satii i o.nekima je to o?ito previše. Po?edkevamo se, koliko možemo.

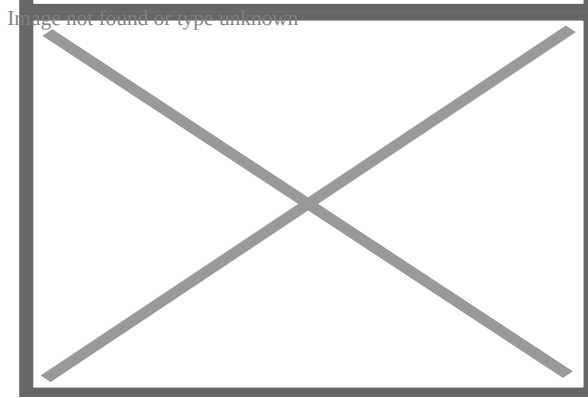
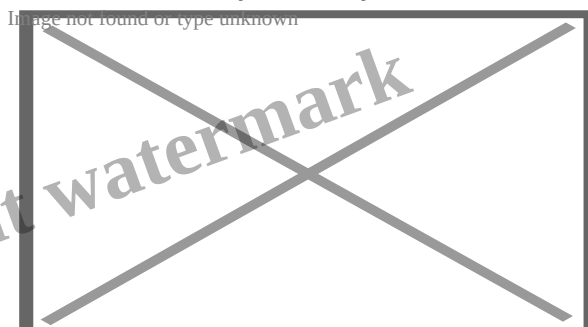
Na kraju Auronzo – presvla?enje kraj autobusa. ?etiri su sata. Premašili smo plan za dva sata. Krivi su svisci! Ali, naravno,kao i uvijek – isplatilo se svakog grama truda.

Povratak je brzinski – krenuli smo u 16:45, stigli u Rijeku oko 22:30. Zadovoljni i još jednom puni doživljaja iz Dolomita.

D.K.

PS

Nilda i Edi su bili metla drugi dan. ?a je to strašno -rekla mi je na kraju Nilda i onako me malo

default watermark